

BAKOS ANDRÁS

A hős

*Kis, éles csattanás. A szürke láda
vasalt fedele lendül és leválik.
Az ember lassan fölkel, sapka nélkül:
elfelejtett valami fontosat.
A tárgy, amit a ládából kivett,
s véletlenül a vasperemre ejtett,
most nincs sehol. Talán odébb, a fűben
egy éppen arra emlékeztető,
bár meggyűródött, kormos fémszedél.
Égett festékszag; édes illatú füst.
A füstre fölfigyel: valaki biztos
a tilalom ellenére dohányzik.
Nyugodt: nem ő az. Nem érdekli sem
a lassan tárguló embergyűrű,
sem elfúló, kemény parancsszavak.
A hang, mit hall, a sípolás talán egy
közeli rádió szünetjele.
Néhányat lép, egy fűkupacra ül;
izzadt kezét a nadrágjába törli.*

Ex Ponto

*A hivatal első emeletén, az
udvar felől egy függőfolyosó:
ennek végén egy ajtó, amelyet
gyakran kinyitok, és magamra zárok.*

*A mosdókagyló nemrég összetört.
Ez nem az én bibám, mégis: mivel
én jövök ide legtöbbször, lehet,
hogy sokan azt hiszik, én törtem össze.*

*A hivatalnokok a szomszéd irodából
tudják, hogy én vagyok benn, ha sokáig
kell várniuk.*

*Ilyenkor megtelik
a függőfolyosó; beszélgetnek, röhögnek,*

*nyomkodják a kilincset. Hallható,
ha idebenn folyik a víz.*

*Azt nem tudják, hogy elvesztettelek,
s hogy a vízben az otthoni ízt keresem.*

*(„Már tíz perce folyik.
Még nem kezd hűvösödni.”)*

